



**A Kúria
mint másodfokú bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kf.III.45.140/2021/5.

A tanács tagjai: Dr. Suba Ildikó
a tanács elnöke
Dr. Bérces Nóra
előadó bíró
Dr. Sperka Kálmán
bíró

A felperes: felperes neve
felperes címe

A felperes képviselője: felperesi képviselő
felperesi képviselő címe
ügyintéző: dr. Balázs Ildikó kamarai jogtanácsos)

Az alperes: ... Megyei Rendőr-főkapitányság
alperes címe

Az alperes képviselője: dr. Sárközi Zoltán ügyvéd
alperesi képviselő címe

A per tárgya: illetmény-különbözet megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

A fellebbezéssel érintett határozat:

Győri Törvényszék 6.K.700.524/2021/5.

Rendelkező rész

A Kúria a Győri Törvényszék 6.K.700.524/2021/5. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.350 (hatezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 13.357 (tizenháromezer-háromszázötvenhét) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A másodfokú eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1995. szeptember 1-jétől áll hivatásos szolgálati jogviszonyban az alperessel, utoljára az alperes ... Osztály ... Alosztály állományában teljesített szolgálatot, fogdafelügyelő beosztásban.

[2] A ... vezetője 2015. július 1-jei hatállyal a tiszthelyettesi osztály B besorolási kategóriájának 5. fizetési fokozatába sorolta be a felperest, és megállapította, hogy a következő fizetési fokozatba történő előresorolásának időpontja 2018. január 1. napja. 2018. január 1-jei hatállyal ennek megfelelően megtörtént a felperes tiszthelyettesi B besorolási kategória 6. fizetési fokozatába sorolása azzal, hogy a következő fizetési fokozatba sorolás várható ideje 2022. január 1. napja.

[3] A felperes 2021. február 11-én szolgálati panaszt nyújtott be az alpereshez, amelyben azt kérte, hogy a 2018. január 1-től 2021. január 31-ig terjedő időszakra illetménykülönbözetet fizessen részére az alperes. Hivatkozása szerint előresorolásánál nem megfelelően vették figyelembe a szolgálati idejét. Álláspontja szerint 2016. szeptember 1-jével 21 év szolgálati idővel rendelkezett, így ekkor jogosulttá vált a B besorolási kategória 6. fizetési fokozatba történő besorolására, és az ehhez tartozó illetményre. A következő – 7. – fizetési fokozatba 25 év szolgálati idő alapján 2020. szeptemberével kellett volna besorolni.

[4] A felperes szolgálati panaszát az alperes vezetője a 2021. március 24-én kelt határozatával elutasította.

A felperes keresete és az alperes védírata

[5] A felperes keresetében a 2018. január 1-től 2021. április 31. napjáig – illetve az ítélet meghozatala napjáig havi 8.053 forinttal növelten – 166.968 forint összegű illetménykülönbözetet, és az ezen összeg után 2020. május 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes keresetében a szolgálati panasztól eltérően már arra hivatkozott, hogy 2015. szeptember 1-jén 21 év szolgálati idővel rendelkezett, így már ekkor a tiszthelyettesi B besorolási kategória 6. fizetési fokozatába kellett volna őt sorolni, mely azonban csak 2018. január 1-jével történt meg. 2019. szeptember 1-jén már 25 év szolgálati viszonya volt, melynek alapján jogosult lett volna a magasabb fizetési fokozatba sorolásra.

[6] Az alperes védíratában a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Az alperes szerint a felperes fizetési fokozatának 2015. július 1. napjával történő meghatározása során a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 357. § (1) bekezdésének megfelelően járt el, e rendelkezés alapján a felperest az 5. fizetési fokozatba kellett sorolni. Ezt követően a Hszt. 359. § (1) és (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően intézkedett – a várakozási idő meghosszabbodása miatt – a felperes következő előresorolásáról 2018. január 1-jei hatállyal.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság a perben azt vizsgálta, hogy az alperes a Hszt. hatálybalépésekor irányadó szabályokra is figyelemmel megfelelően járt-e el a felperes 2015. és 2018. évi besorolása során. Megállapította, hogy a felperes szolgálati ideje – a szolgálati jogviszony 1995. szeptember 1-jei kezdő időpontjára tekintettel – 2015. szeptember 1. napjától meghaladta a 20 évet. A Hszt. 357. § (1) bekezdés 6. pontja szerint a felperest ekkor valóban a 6. fizetési fokozatba kellett volna sorolni, ehhez képest azonban a Hszt. 359. § (1) és (2) bekezdése speciális szabályt fogalmazott meg, amely alapján a felperest a fizetési fokozatában első alkalommal 2018. január 1-jei hatállyal lehetett előresorolni. A jogszabály arról is rendelkezett, hogy a hivatásos állomány 2015. július 1-jén szolgálati viszonyban álló azon tagjának, akinek a fizetési fokozathoz meghatározott várakozási ideje 2018. január 1-je előtt letelne, a 2018. január 1-jéig hátralévő időtartammal meghosszabbodik. Mivel a Hszt. 2015. július 1-jén lépett hatályba, és a felperesnek a következő fizetési fokozathoz szükséges várakozási ideje 2015. szeptember 1-jén járt volna le, az alperes a Hszt. 359. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt rendelkezések megfelelő alkalmazásával járt el a felperes besorolása során. A felperes által hivatkozott Hszt. 357. § (2) bekezdését nem lehet úgy értelmezni, mint ami felülírja a 359. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakat.

[8] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felperes 2015. és 2018. évi be- és előresorolásakor, jogszerűen intézkedett, így a felperesnek a besorolásából eredő elmaradt illetmény iránti igénye nem lehet megalapozott. Erre figyelemmel a keresetet elutasította, kötelezte a felperest 10.000 forint perköltség megfizetésére, és rendelkezett a kereseti illeték állam terhén maradásáról is.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[9] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelemnek helyt adó döntés meghozatalát, valamint az alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult.

[10] A felperes szerint az elsőfokú bíróság ítélete anyagi és eljárási jogszabálysértést is tartalmaz. Anyagi jogszabálysértésként jelölte meg a Hszt. 117. § (1)-(3) bekezdéseit, a Hszt. 357. § (2) bekezdését, a Hszt. 359. § (1)-(3) bekezdéseit, valamint a Hszt. 354. §-át. Ezen felül anyagi jogszabálysértésként hivatkozott a belügyminiszter felügyelete, irányítása alá tartozó egyes fegyveres szervekkel hivatásos szolgálati viszonyban állók szolgálati viszonyáról és a személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1) 64.-65. §-ára, továbbá a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2) 38/B. §-ában foglaltakra.

[11] Eljárási jogszabálysértésként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését, továbbá a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (1)-(4) bekezdését, a Kp. 56. § (4) bekezdését, a Kp. 76. § (1) bekezdését, valamint a Kp. 85. § (3) bekezdését jelölte meg.

[12] A felperes szerint az elsőfokú bíróság ítélete meghozatalakor figyelmen kívül hagyta azokat a lényeges tényállási elemeket, melyek szerint a felperes már 2015. szeptember 1-jével 21 év szolgálati idővel rendelkezett, és már ekkor jogosult lett volna a B besorolási kategória 6. fizetési fokozatba való besorolására, továbbá, hogy 2019. szeptember 1-jétől 25 év szolgálati ideje volt, ezért ekkor már a B besorolási kategória 7. fizetési fokozatába kellett

volna őt sorolni, figyelemmel arra, hogy az alperes által sem vitatott számú paranccsal megállapított fizetési fokozat szempontjából figyelembe vehető szolgálati idejének kezdete 1995. szeptember 1-je volt. A Hszt. 357. § (1) bekezdés 7. pontja és a BMr1 65. § (1) bekezdése alapján 2019. szeptember 1-jével kellett volna őt a tiszthelyettesi osztály B besorolási kategóriájának 7. fizetési fokozatába besorolni, melyet az alperes elmulasztott. Az elsőfokú bíróság erről a kereseti kérelemről azonban – az ítélet indokolásából megállapíthatóan – nem döntött.

[13] Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a Hszt. 117. §-ából is idézett, annak (3) bekezdését – mely szerint a fizetési fokozatban történő soron kívüli előresorolás esetén az új fizetési fokozatban a hivatásos állomány tagjának a korábbi fizetési fokozatban már eltelt időtartamot továbbra is figyelembe kell venni – teljesen figyelmen kívül hagyta, mint ahogyan a 117. § (1) bekezdésében szereplő 4 éves várakozási időt is.

[14] A Kp. 2. § (4) bekezdésének 2. fordulatával – a beadványok tartalom szerinti elbírálásának elvével – sem foglalkozott az elsőfokú bíróság, holott keresetéből egyértelműen kitűnt, hogy a tiszthelyettesi B besorolási osztály 7. fizetési fokozata szerint megállapított összegből számított, valamint a 2020. január 1-jétől a jogszabály szerint járó kiegészítő juttatásból adódó különbözetre tartott igényt.

[15] A Hszt. 359. §-ának rendelkezéseit az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte, mivel figyelmen kívül hagyta, hogy ez a speciális szabály mindössze a 2018-as előresorolásra vonatkozott, és nem rendelkezett arról, hogy a meghosszabbított várakozási idő 2018. január 1-jéig tart. Nincs rendelkezés arról sem benne, hogy 2018. január 1-jét követően a soros előrelépés szempontjából mérvadó 4 éves várakozási időt ne kellene a szolgálati időtől elválasztani. A Hszt. nem ad módot arra, hogy rendelkezéseitől eltérően a szolgálati idő és a soros előrelépés elváljon egymástól, kivéve a 2018-as évet. A Hszt. 359. §-ában foglalt előresorolás a jogszabály rendszeréből adódóan a 117. § (3) bekezdése szerinti soron kívüli előrelépésnek feleltethető meg. Ezen felül figyelmen kívül maradt az is, hogy a Hszt. 116. §-a, valamint a 354. §-a értelmében a hivatásos állomány tagját a fizetési fokozatba a fizetési várakozási idő alapján kell besorolni, és a hivatásos állomány tagja 2019. január 1-jét követően a Hszt. szerinti illetményre jogosult.

[16] Erre figyelemmel a felperes szerint az elsőfokú bíróság a Hszt.-vel ellentétes döntésre jutott, és az elsőfokú ítélet a hivatkozott BM rendeletekkel szabályozott szolgálati idő számításának, a fizetési fokozatba sorolás rendszerének is ellentmond. Hivatkozott mindezekkel összefüggésben a Fővárosi Törvényszék 4.Kf.650.181/2020/8. számú ítéletében foglaltakra is, amely szerint 2018. január 1-jét követően a besorolás általános szabályait kell irányadónak tekinteni.

[17] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes marasztalását kérte a másodfokú eljárásban felmerült perköltségben, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján kért meghatározni azzal, hogy jogi képviselője általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) fizetésére kötelezett.

[18] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése minden szempontból helytálló, teljes mértékben megalapozott. A számú paranccban a Hszt. 2015. július 1-jei hatálybalépésére figyelemmel a felperes helyesen lett besorolva a tiszthelyettesi besorolási osztály B besorolási kategória 5. fizetési fokozatába. Felhívta a figyelmet arra, hogy a Hszt. 359. § (1) és (2) bekezdéseiben kógens rendelkezések találhatók, amelyek miatt a következő fizetési fokozatba történő előresorolásra első alkalommal a Hszt. hatálybalépését követően, 2018. január 1-jei hatállyal kerülhetett sor. Azon állománytagok vonatkozásában, akiknek e határidő előtt telt le a fizetési fokozathoz meghatározott idejük, a fizetési várakozási idő a 2018. január 1-jéig hátralévő időtartammal meghosszabbodott, emiatt a fizetési fokozatuk,

valamint a fizetési fokozat szempontjából figyelembe vehető szolgálati idejük kezdete elvált egymástól.

[19] A felperes a négyévenkénti előresorolás szerint a 6. fizetési fokozatba valóban 2015. szeptember 1-jén kerülhetett volna, azonban az új Hszt. 359. § (2) bekezdésében meghatározottak szerint ez kizárólag 2018. január 1-jén történhetett meg, a korábbi 5. fizetési fokozatban történő várakozási ideje eddig az időpontig hosszabbodott meg. E rendelkezések alapján egyes állománytagok esetében valóban nem 4 év, hanem ennél több lett a várakozási idő, azonban ez a jogszabály erejénél fogva következett be.

[20] Az alperes a felperes esetében a soros előrelépést hajtotta végre 2018. január 1-jén, nem pedig soron kívüli előrelépésről rendelkezett. Kiemelte, hogy az új szolgálati törvény és a hivatásos életpálya-modell bevezetésével egy ütemezett bérrendezés vette kezdetét 2015. július 1-jével és ezért rendelkezett a jogalkotó arról, hogy a fizetési várakozási időt meghosszabbítja. Az alperes a döntéssel kapcsolatban kérte figyelembe venni a Kúria hasonló tárgyban meghozott Kfv.III.37.959/2020/8. számú ítéletét is.

[21] Az alperes kérte értékelni azt a pert végigkísérő pontatlanságot is, amely a szolgálati idő hosszával volt kapcsolatos. Ezzel összefüggésben a BMr1 65. § (1) bekezdését idézte, mely szerint a besorolási kategórián belül a magasabb fizetési fokozatba történő előresorolást az eltelt fizetési várakozási idő alapján, az esedékesség hónapjának első napjával kell végrehajtani, amennyiben az előresorolás feltételei fennállnak. A felperes szolgálati viszonya 1995. szeptember 1-jével kezdődött, ezért 2015. szeptember 1-jén 20 év szolgálati idővel rendelkezett, nem 21 év szolgálati idővel. A felperes fellebbezésében tett ezzel ellentétes megállapítások ezért tévesek.

A Kúria döntése és jogi indokai

[22] A fellebbezés nem megalapozott, az alábbiak szerint.

[23] A Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem által meghatározott keretek között vizsgálta felül.

[24] Mivel a felperes anyagi jogszabálysértésként a Hszt. 117. § (1)-(3) bekezdéseit, a Hszt. 357. § (2) bekezdését, a Hszt. 359. § (1)-(3) bekezdéseit, valamint a Hszt. 354. §-át, továbbá a BMr1 64-65.§-át és BMr2 38/B. §-át jelölte meg, eljárási jogszabálysértésként pedig a Pp. 346. § (5) bekezdésére, a Kp.) 2. § (1)-(4) bekezdésére, a Kp. 56. § (4) bekezdésére, a Kp. 76. § (1) bekezdésére, valamint a Kp. 85. § (3) bekezdésére hivatkozott, a Kúria által végzett felülbírálatnak is e szabályok szabhatták meg az irányát. Az eljárási szabályszegésként megjelölt rendelkezések közül nem volt vizsgálható a Pp. 346. § (5) bekezdése, a Kp. 2. § (1)-(3) bekezdése, a Kp. 56. § (4) bekezdése, a Kp. 76. § (1) bekezdése, valamint a Kp. 85. § (3) bekezdése, mivel ezek vonatkozásában a fellebbezés indokolást egyáltalán nem tartalmazott. A fellebbezésnek a Kp. 100. § (2) bekezdése szerint a beadványokra vonatkozó általános szabályoknak is meg kell felelnie, ennél fogva tartalmaznia kell a jogszabálysértés megjelölése mellett az arra vonatkozó jogi érvelés kifejtését is. Ennek hiányában a jogszabálysértés nem vizsgálható.

[25] A felperes által indokolt eljárási szabályszegés – a Kp. 2. § (4) bekezdése második fordulatának a megsértése – nem állapítható meg az elsőfokú bíróság részéről. A Kp. e szabálya szerint a bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe. A felperes a keresetlevelében részletesen levezette, hogy az illetmény-különbözet és kiegészítő juttatás-különbözet iránti követelése milyen tételekből tevődik össze, és azokat milyen számítások alapján határozta

meg. Erre figyelemmel a Kp. 2. § (4) bekezdésében rögzített tartalom szerinti elbírálás elvének érvényesítésére a perben nem volt szükség a felperes által hivatkozott körben. Az elsőfokú bíróság mind a felperes által állított eltérő fizetési fokozatból eredő követelést, mind a kiegészítő juttatásból eredő különbözetet illetmény-különbözetként határozta meg, és mivel mindkettő a fizetési fokozat függvénye volt, azok jogszerűségének elbírálásához helytállóan vizsgálta a fizetési fokozatok megállapításának helyességét.

[26] Az anyagi jogi jogszabálysértések elbírálása szempontjából a tényállás azon elemének volt döntő jelentősége, hogy a felperes a Hszt. hatálybalépésekor, 2015. július 1-jén már a hivatásos állomány tagja volt, ezért esetében a fizetési fokozat megállapítása során nem a Hszt. 115. § (1)-(2) bekezdése volt irányadó – amely a szolgálati beosztásba kinevezéskor alkalmazandó –, hanem a Hszt. záró rendelkezései között szereplő 357. § (1) és (2) bekezdése. A Hszt. 357. § (1) bekezdése értelmében a hivatásos állomány e törvény hatálybalépésekor szolgálati viszonyban álló, nem vezetői beosztást betöltő tagjainak fizetési fokozatát 2015. július 1. napjával a Hszt. 280. § (3) bekezdésében meghatározott idejéből – amely a Hszt. 280. § az (1) bekezdés a)-e) pontja szerinti szolgálati idő – kiindulva kellett megállapítani úgy, hogy a szolgálati viszonyban töltött idő szerint négyéves időtartamok alapul vételével a tíz fizetési fokozat egyikébe kellett sorolni. A Hszt. 357. § (2) bekezdése azt is előírta, hogy annak, akinek a szolgálati viszonyban töltött ideje az (1) bekezdés 1-10. pontjában meghatározott – négyéves – időtartam alsó határát meghaladja, az azt meghaladó időtartamot az (1) bekezdés szerint megállapított fizetési fokozatban fizetési várakozási időben eltöltött időnek kell tekinteni. Az alperes e szabályok szerint – a szolgálati idő kezdeteként 1995. szeptember 1. napját figyelembe véve – a felperest 2015. július 1-ei hatállyal a tiszthelyettesi B besorolási kategória 5. fizetési fokozatába helyesen sorolta be a számú parancsban.

[27] Ugyanakkor a Hszt. által megalkotott új előmeneteli- és illetményrendszer, illetve az azt megalapozó és támogató egyes életpálya elemek bevezetésének 2019. január 1-jéig tartó folyamata részeként a Hszt. 359. § (1) bekezdése azt is megszabta, hogy e törvény alapján a hivatásos állomány tagjait fizetési fokozatban első alkalommal 2018. január 1-ei hatállyal lehet előresorolni, abban az esetben, ha a fizetési fokozatban előresoroláshoz szükséges feltételekkel rendelkeznek. Ehhez kapcsolódott a Hszt. 359. § (2) bekezdése, amely úgy rendelkezett, hogy a hivatásos állomány 2015. július 1-jén szolgálati viszonyban álló azon tagjának, akinek a fizetési fokozathoz meghatározott várakozási ideje az (1) bekezdésben meghatározott határidő előtt letelte, a fizetési várakozási ideje a 2018. január 1-jéig hátralévő időtartammal meghosszabbodik. E két szabály – amint arra a törvényi indoklás is utalt – az átmeneti szabályozás része volt, azonban arra figyelemmel, hogy mindkettő érintette az előresorolás valamely elemét, a 2018. január 1-jei hatállyal meghozott előresorolási parancsok tartalmára is kihatással volt.

[28] Az alperes a 2015. július 1-jén már szolgálati viszonyban állók vonatkozásában elsőként 2018 januárjában végezhetette el az előresorolásokat. Ennek során már a Hszt. előmenetelre vonatkozó általános szabályait betartva kellett eljárnia, azaz a Hszt. 121. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek – a fizetési várakozási idő eltelte, a jogszabályban meghatározott továbbképzési kötelezettség teljesítése és a teljesítményértékelés legalább megfelelő teljesítményfokozatú egyéni átlaga – teljesülése esetén lehetett a besorolás szerinti besorolási kategóriához tartozó fizetési fokozatban előresorolni a hivatásos állomány tagját. A felperes esetében nem volt kérdéses, hogy az előresoroláshoz szükséges valamennyi feltétellel rendelkezett, a jogvita tárgyát az képezte, hogy a következő előresoroláskor mely fizetési fokozatba és mikor kellett őt helyesen sorolni.

[29] E tekintetben a Hszt. 116. §-a akként rendelkezik, hogy a hivatásos állomány tagját a fizetési fokozatba a fizetési várakozási idő alapján kell besorolni. A Hszt. 117. § (1) – (3)

bekezdései szerint a fizetési várakozási idő 4 év, amely a soros előresorolás esetén újraindul, míg soron kívüli előresorolás esetén a korábbi fizetési fokozatban már eltelt időtartamot továbbra is figyelembe kell venni. Kétségtelen tény, hogy a felperes várakozási ideje az 5. fizetési fokozatban a 4 évet meghaladta, ez azonban a Hszt. 359. § (2) bekezdésében meghatározott kógens rendelkezés következménye. A Hszt. 359. § (2) bekezdése a Hszt. hatályba lépésére tekintettel alkalmazandó speciális szabály, amely felülírja azt a Hszt. 117. § (1) bekezdésében megfogalmazott azon általános szabályozást, amely szerint a következő fizetési fokozatba négy év várakozási idő elteltével lehet lépni.

[30] A felek tévesen tulajdonítottak a jogvita eldöntésénél jelentőséget annak a kérdésnek, hogy a szolgálati idő és a fizetési fokozat milyen viszonyban áll, és azok elválhatnak-e egymástól. A fizetési fokozat megállapításakor figyelembe vehető szolgálati idő kezdete – azaz a felperes esetében meghatározott 1995. szeptember 1-jei időpont – csak a Hszt. 357. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Hszt. 280. § (3) bekezdésében meghatározott időtartam szempontjából volt jelentős, hiszen a továbbiakban a Hszt. az előmeneteli rendszer idősíkját nem a szolgálati idő kezdetéhez, hanem a várakozási idő elteltéhez köti. Amint arra a felperes is helyesen hivatkozott, a várakozási idő a Hszt. 117. § (1) bekezdése alapján valóban általában 4 év – amely soros előresorolás esetén újraindul, soron kívüli előre sorolás esetén pedig a korábbi fizetési fokozatban már eltelt időtartam figyelembevételével számítandó.

[31] A perbeli esetben 2018. január 1-jén a Hszt. 359. § (1) bekezdésében meghatározott szabály alapján került sor a felperes előresorolására, és ebben a speciális, a Hszt. külön rendelkezése alapján meghatározott előresorolás esetében a várakozási idő kivételesen 4 évnél hosszabb időtartam is lehetett, hiszen a Hszt. 359. § (2) bekezdése a fizetési várakozási idő meghosszabbodásáról rendelkezett. A Hszt. 359. § (2) bekezdése nem a fizetési fokozatra jogosító szolgálati idő alapján esedékes előresorolást halasztotta el – ahogyan arra a felperes hivatkozott –, hanem a két fizetési fokozat közötti várakozási időt hosszabbította meg. Így a felperes – az egyéb feltételek teljesítése mellett is – csak akkor vált jogosulttá a következő fizetési fokozatra, amikor a meghosszabbodott várakozási idő eltelt. A fizetési fokozatban történő előrelépés szempontjából a Hszt. 121. § (1) bekezdése alapján nem a szolgálati idő kezdő időpontja, hanem a várakozási idő volt a releváns, amelynek a Hszt. 359. § (2) bekezdésének megfelelő meghosszabbodása nem eredményezte a következő fizetési fokozatba lépés várakozási idejének megrövidülését. A várakozási idő meghosszabbodása nem volt kihatással a Hszt. 117. § (1) bekezdésében meghatározott azon szabályra, mely szerint a további fizetési várakozási idő 4 év.

[32] Erre figyelemmel az alperes helyesen állapította meg a felperes 6. fizetési fokozatba lépését 2018. január 1-jével, és ehhez képest helytállóan rögzítette a további előmenetelének lehetséges időpontját 2022. január 1. napjában. A helyesen meghatározott fizetési fokozatokra tekintettel az illetmény is jogszerűen került megállapításra, ezért sem illetmény-különbözet, sem kiegészítő juttatás-különbözet nem illeti meg a felperest. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján az anyagi jogszabályok megsértése nélkül utasította el a keresetet.

[33] A Fővárosi Törvényszék 4.Kf.650.181/2020/8. számú ítéletét – amelyre a felperes a fellebbezésében hivatkozott – a Kúria Kfv.III.37.959/2020/8. számú ítéletével hatályon kívül helyezte, ezért annak megállapításai nem lehetnek irányadóak.

[34] Mindezekre figyelemmel a Kúria a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

[35] *A fizetési fokozatban történő előrelépés szempontjából a Hszt. 121. § (1) bekezdése alapján nem a szolgálati idő kezdő időpontja, hanem a várakozási idő a releváns. A várakozási időnek a Hszt. 359. § (2) bekezdése szerinti meghosszabbodása nincs kihatással a Hszt. 117. § (1) bekezdésében meghatározott azon szabályra, mely szerint a további fizetési várakozási idő 4 év.*

Záró rész

[36] A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles az alperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, melynek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján, a pertárgyértékből kiindulva határozott meg. A perköltség összege az általános forgalmi adót tartalmazza (5000 forint + áfa).

[37] Tekintettel arra, hogy a felperes a Kp. 35. § (4) bekezdése szerint irányadó Pp. 525. §-a alapján munkavállalói költségmentességre jogosult, a le nem rótt fellebbezési illeték a Kp. 35. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam terhén marad.

[38] A Kúria ítélete ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálatnak nincs helye a Kp. 99. § (1) bekezdése, valamint Kp. 116. § d) pontja alapján.

[39] A Kúria a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. április 6.

Dr. Suba Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Sperka Kálmán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő